

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyed évre . . . 1 frt 50 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Kürzaparti-utca 31. szám,
hova a lap szellemi részét
illető közlemények előfize-
tési pénzek is küldendők.

SZENTESI LAP

POLITIKAI ÉS VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

Hirdetések árát

vala mint nyilt-téri közlemé-
nyeket kiadó-hivatalunk mé-
ret szerint olcsón számil.

Eggyes példányok kaphatók.
nyomdánkban, Stark N. és
Sághy Z. könyvkeresékben
számoként 5 krajczárért.
Kéziratok vissza tartatnak.

Megjelenik hetenként háromszor:
vasárnap, szerdán és pénteken
a kora reggeli órákban.

Főszerkesztő: SIMA FERENCZ.
Felelős-szerkesztő: PINTER GYULA.

Lapunk megrendelhető:
a kiadó-hivatalban és lapkiadóink utján
kik az előfizetési pénzeket is felvehetik.

A fuzió jelei.

Aki a képviselőház tárgyalásait figyelemmel kíséri, annak bizonyára feltűnt, hogy mostanában tulajdonképpen csak egy ellenzék van, tudniillik az Ugron Gábor vezérlete alatt álló függetlenségi és 48-as anyapárt. A többi ellenzéki pártok, ugymint: a Kosuth-Eötvös-féle frakció, továbbá a nemzeti párt és a Szapáry vezetése alatt álló »kilépettek pártja« vagy csak nagyon lanyhán teljesíti ellenzéki kötelességét, vagy augs veszt részt a vitában.

Régen tisztában voltunk azzal, s kombinációkat a jelek immár a bizonyosság fokára emelik — hogy különösen a közjogi alapon álló ellenzék tartózkodó magatartásának fuzionális kilátások képezik az okát.

Már hónapokkal ezelőtt újságotunk, hogy a kormány a közjogi alapon álló ellenzékkel a pártegyesülés érdekében bizalmas tárgyalásokat folytat, s jelentettük azt is, hogy a nemzeti pártból annak einöke Horánszky Nándor valószínűleg belép a kabinetbe.

Akkoriban egyik laptársunk gunyos kicsinyléssel demontálta ezt a hírünket. Pedig hogy értesülésünk jó forrásból eredt, azt részint az események, részint beavatott helyről származó nyilatkozatok igazolják.

Tény ugyanis, hogy az ezredéves emlektörvényt Horánszky Nándor szövegezte; ilyen szerepet pedig nem szoktak juttatni olyan államférfiúnak, akit a kormányhoz semmiféle összeköttetés nem csatol.

A millenáris törvény elfogadása alkalmából a kormányhoz közel álló Pesti Napló oly hangon ünnepli Horánszky Nándort, amelyből kétségtelenül kicsendül az a hit, hogy Horánszky a közel jövő embere. Elég őszintén meg is mondja ezt a Pesti Napló említett cikkének következő passzusában: »Horánszky Nándorban látjuk mi az érintkező pontot a különben annyi éles ellentét által elválasztott többség s kisebbség között. Az ezredéves törvény második passzusában letett hitvallomás Horánszkyt predesztinálja az új alakulások közvetítőjévé, azzá a hiddá, amely majdan egymáshoz kapcsolja azokat az elemeket, amelyeket ma még egymástól elválaszt a jelenlegi pártpolitika tátongó örvénye.«

Jelentőségteljes cikkének következő részében tovább fűzi ezt a gondolatot a Pesti Napló, s oda concludál, hogy az ezredévi ünnepnek a közjogi alapon álló elemek egyesülése lesz a koronája. S hogy az egyesülésre való készség — ugymond a cikk — a képviselőház többségében már ma kifejezésre jutni törekedett, kihallatszott a Ház

érdemes elnökének: Szilágyi Dezsőnek záró szavaiból: . . .

Ugy hisszük, ehhez nem kell kommentár, s jogunk van némi meglepődéssel konstatálni, hogy nem volt légbőlkapott lapunknak az a hire, mely Horánszky Nándornak a kabinetbe való belépéséről szolt.

Tisztújítási krónika.

A városi tisztújítás alkalmából nyitjuk meg ezt a rovatot, hogy följegyezzük benne mindazokat az érdekesebb dolgokat, a melyeket a tisztújítási mozgalmak felszínre hoznak. Itt tehát összehalmozzuk a komoly eseményeket, a mulatságos epizódokat, a kortesfogásokat, a stíliket, a jelszavakat, szóval mindent, a mi együttve alkotja az ugynevezett választási mozgalmat.

Hadd álljon itt mindjárt e krónika legelején az a tetszetős jelszó, a melylyel a pákuliczok lépnek akarják csálni a függetlenségi és 48-as párt tagjait. E jelszó így hangzik: »A tisztviselők választása nem partikérdés.«

Gyerekjáték volna bebizonyítani, hogy ez ostoba beszéd, mert a mi viszonyaink között a kormány mindenhatóságával szemben éppen abban van a közszabadságnak egyik legfontosabb garanciája, ha az ellenzék képes a helyi közigazgatást a kezébe ragadni s így a kormánybataiom tulcsapongását nemleg paralizálni. De nem vesztegetjük a szót a vitakozásra, hanem csak egyszerűen fölvetjük a kérdést, hogy a megypart, mely az idézett jelszót hangoztatja, alkalmazta-e azt valaha a saját hatalmi körében, a saját portáján?

Választottak-e meg a pákuliczok, nemcsak a legutóbbi vármegyei tisztújításnál, hanem egyáltalában azóta, mióta a vármegyén a hatalmat usurpálják, egyetlenegy ellenzéki embert vármegyei tisztviselőnek? Nem az volt-e előttük mindig az egyedül üdvözítő kvalifikáció, hogy az illető aspirans hűséges tagja legyen a pákuliczpártnak? S most megis az ellenkezőt kívánják a városi képviselőtestülettel?

Persze, persze, »a mi szabad a vármegyének, nem szabad az a városnak.«

Önkéntlenül eszünkbe juttatja ez az okoskodás a régi adomát a paraszt és a pap tehenéről:

Leikendezve szalad a paraszt a plébánoshoz s ijedten jelenti:

— Tisztelendő uram, a tehenem agyonszurta a tisztelendő ur tehenét.

— Meg is fizeti kend az árát — főrméd rá a pap a szegény parasztra.

— Azaz hogy — hebegi az atyafi nagy szomoruan — nem jól mondtam. A tisztelendő ur tehené szurta agyon az én tehenemet.

— Hja paraszt, az már más — fejezi be a diskurzust a pap. Mért nem vigyázott kend jobban a tehenere, semmi közöm a kárához.

Különböben hogy a tisztelt pákuliczok vizet prédikálnak és bort isznak pompás n bebizonyítják azzal, hogy ugyanakkor, midőn hangosan hirdetik, hogy a tisztújítás nem pártkérdés s a választásnál csak a jelöltek rátermettségét kell nézni, — egy lélegzet alatt bevallják, hogy Baloghot a multban azért nem támogatták, mert Simapárti volt, s most azért lelkesednek érte, mivel nem tartozik a Simapárthoz.

No ez már talán még a politikai pártoskodásnál is több, mert egyenesen személyeskedés.

Pákulicz részről három kérdést vágta a fe-jünkhöz. E kérdések így hangzanak:

1. Mi által játszotta el Balogh János az ellenzeki polgárok bizalmát?

2. Miben árulta el Balogh János az országos függetlenségi és 48-as elveket?

3. Minő titkos céljai lehetnek a vármegyei hatalomnak, a melyeknek kivételében Szentés város polgármesterének a támogatására szorul?

Válaszunk röviden im ez:

1. Balogh János ur eljátszotta az ellenzék bizalmát a köpönyegforgatása által. Ösmameluk létere atjtól a függetlenségi és 48-as pártba; ekkor meg hitt neki a párt, mert föltelezte róla, hogy nem kenyéért változtatott elvet, hanem a jobb belátás indította rá. Mikor aztán megválasztott képviselőnek, ünnepélyesen kötelezte magát, hogy az akkor még külön álló Ugron-arnyalathoz csatlakozik. Ezt egyelőre meg is tette; de mikor Ugronék visszaentek, az anyapártba, Balogh ur nem tartott velük, hanem jó ideig egymaga képezett egy pártot. Ez volt az ő második frontváltoztatása. Később meggondolta magát és belépett az anyapártba; de másnap ismét kilépett. Tehát 24 óra alatt megcsinálta a 3-ik és 4-ik metamorfózist. Nyomban erre belépett a Justh-frakcióba, s névleg még ma is ezen az 5-ik partalláson van, de tényleg a főispánnal és a pákuliczokkal áll szövetségben, s így minden malicia nélkül bizvast elmondhatjuk, hogy 4 év alatt hatszor változtatott pártot. No már kérem, oly férfiak előtt, akik a politikai elvet nem tekintik szászretű köpönyegnek, amely minduntalan kifordítható és befordítható, ez a pártatlanul álló játék talán még is elég arra, hogy Balogh urat — szeliden azólvá — az ország legmegbizhatóbb politikuskának tekintsék.

2. Árulást követett el Balogh ur a függetlenségi és 48-as elveken akkor, midőn a közösgyes kormányt részint aktíve, részint passzív támogatá. Nem egy ízben szavazott a kormánynyal és számtalan kritikus esetben megugrott a szavazás elől, nehogy a drag látos kormány ellen szavazni legyen kénytelen. Majd midőn a minap a vármegyei közgyűlés tárgyalta a közgazdasági kiegyezés kérdését, Balogh ur — ambar a közgyűlésen megjelent — bölcsen felealtott, s egyetlen szóval se tiltakozott, tehát halgatólagosan hozzájárult a határozathoz, hogy a vármegye a kormány bölcsességére bizza a közgazdasági kiegyezés megcsinálását; vagy is nyiltan ellentétbe helyezte magát a függetlenségi és 48-as párt pogrammjának a legsarkalatosabb tételeivel. És mindezekre fölteszi a koronát azzal, hogy beneő szövetségben áll a főispánnal és a pákuliczpárt vezérkarával. Ha ez nem árulás, akkor semmi sem az.

3. Csak a vak nem látja, hogy a pákuliczoknak azért van szükségük Balogh János polgármesterségére mert csak így erhetik el, hogy a városnál is ép olyan teljhatalommal uralkodjanak, mint a vármegyén; s a főispán csak Balogh ur fölhasználásával fogatosíthatja régi törekvését, hogy Szentésen a szó szoros értelmében »egy akol és egy pásztor legyen.«

Ugy hisszük, ezekben megfeleltünk a hozzánk intézett interpellációra.

A Balogh János jelöltsége érdekében hétfőn megtartott értekezletéről azt állítják a pákuliczok, hogy azon 40 képviselő vett részt, és mindkét párt

— tudnillik a pákulicz párt és a függetlenségi — egyenlő arányban volt képviselve.

Hálátlan munkát végeznek ugyan, ha arra válakoznánk, hogy azt a sok arczatlan hazugságot, amit pákulicz részről fölcsókáltak találni, r. ndre megczáfalgassuk, mert hiszen akkor lapunk hasábjait egészen megtöltenék az efféle czáfolatok, — ezuttal magis kivételesen megjegyezzük, hogy a kérdéses értekezleten mindössze 36 képviselő vett részt, s azok közül csak 6 tartozik az ellenzékhez, a többi 30 pedig noturius pákulicz.

Ugyanazon értekezletre vonatkozólag Temesváry Antal — híven a pákulicz iskola törvényeihez — egy nagyzoló távirattal fel ültette a Magyarországot, ahonnan azt más lapok is átvették. A szélhámoskodásról azonban Sima Ferencz orsz. képviselő lerántotta a leplet, a Nemzeti Újság szerdai számába közzétett következő nyilatkozattal:

„Meglepetéssel, sőt mebotránkozással olvasom a „Magyarország”-ban idős Temesváry Antal aláírással megjelent azon távirati közleményt, hogy Szentesen az ő elnöklése alatt a városi képviselők, pártkülönbség nélkül népes értekezletet tartottak és ezen a küszöbön álló városi tisztújítással szemben Balogh Jánost Szentes város országos képviselőjét polgármesternek egyhangulag kijelölték, s így most tőle függ, hogy Szentes polgármestere legyen és Szentesen békét csináljon. Ezen merész közleményből annyi igaz, hogy: Szentesen a városi képviselőtestület kormányparti tagjai Burján Lajos jelenlegi Szentes városi polgármesterrel szemben a függetlenségi (P) párti Balogh Jánost szeretnék polgármesternek Csongrád megye főispánjával együtt. A mozgalom élére a magát utóbbi években függetlenséginek valló Temesváry Antalt a függetlenségi párt kizárta kebeléből; mert Szentesen a Temesváry Antal állt ki Baloghnak rokona; de épen ezen cselekményeért függetlenségi párturalkolt eddig és uralkodni fog ezután is, tehát a párt háta mögött csinált ezen áruást a párt megtorlatlanul sem hagyhatta. Az is igaz, hogy Temesváry Antal hitt össze Balogh János érdekében értekezletet, de a 200 képviselőből csak 36 tag jelent meg. Igaz, hogy ezek egyhangulag határoztak de ezzel szemben a függetlenségi párt 131 tagja szintén egyhangulag foglalt állást Burján Lajos mellett, mivel szemben még csak szóba se jöhet a polgármesteri állásra senki se. S ebből kitűnik, hogy a „Magyarország” rendkívül fél lett ültetve ezzel a távirattal. Budapest, 1896. április 21. Sima Ferencz országgyűlési képviselő.

Temesváry Antal ur a következő sorok közlésére kért föl bennünket:

A Szentesi Lap tekintetes szerkesztőségének.

A Szentesi Lap f. évi április 22-iki száma három cikkben is foglalkozik velem. En csak a cikkek egy vadjára nézve érzem magam kötelezve nyilatkozni, t. i. arra, mint ha én a működő tiszti-

A SZENTESI LAP TÁRCSÁJA.

A párba j halottja.

— Beszély. — (10)

Irtá: Sima Ferencz.

— Uralkodjék magán, kerüdjön, hisz mi egymásra csak veszélyt hozhatunk.

— Hát mi ez, honnan vette ezt maga?

— Onnan, hogy nekem számolnom kell sorommal és önmek is kötelessége engedelmeskedni családjának. Ön jól tudja, hogy hia, nagyravágyó nem voltam soha, de mire is lehetnek az! Ön gazdag fia, előkelő család sarja s aztán egykoru velem, sőt talán én öregebb vagyok.

— Hát hány éves?

— Tizenhét multam.

— S én husz leszek ebben az évben, mondám s ha 15 éves volnék is, ha ön kezére méltatna, megcsókolnám azt s szívemhez forrasztanám elválaszthatlanul.

— Ne beszéljen így. Most még fiatal, felhevült kedélyvilággal a külsőség után indul, de később, ha esze érik és nem külsőt, hanem bazist és tartalmat keres, akkor keserűden csalódva, megbánni tettét, de már késő lenne, mert ha ön emancipálni bírná is magát és unottan, közönynyel tépné el az épp ön által szőtt köteleket, engem örökre boldogtalanná tenna.

— Borcsa! — kiáltám, — hát fel tesz ön rólam ilyen?

— Oh nem vétene ön ezzel senki ellen, még ellenem se, mert nekem kell okosabbnak lenni

karra avagy a pályázni kívánókra értettem volna Szózatot azon tételét, melyben azt mondom: „azt akarom, hogy ne lelkiismeretlen sikkasztók, hamisítók és képtelen emberek kerüljenek városunk zöldasztalához.”

Az igazság érdekében kijelentem, hogy ezt én nem a jelenlegi tisztikarra értem, sem nem vonatkoztatom a jövőbeli tisztikarra sem, mert hiszen én még senki sem tudja, hogy kik fognak pályázni.

Ilyen vád az én soraimból ki nem olvasható.

En a magam akaratának adtam kifejezést abban a Szózatban. Erre pedig a multak számos szomorú tapasztalatai alapján nemcsak nekem, de minden képviselő társamnak joga van, de oka is van, mert hiszen nem egy sikkasztó, hamisító és képtelen ember ült már a város zöldasztalánál.

Ami a három cikk azon részeit illeti, hol elvagyok mondván „modern Judásnak” „árulónak” „hitehagyottnak” és „sok minden egyébbnek, én bizony ezekre nem válaszolok.

Nekem a tisztesség kérdésében elvem az hogy „hasonlót-hasonlóval”, de az ilyen kultur kifejezések vizsgálatára nincs szótárom.

Uj nyelvet pedig én nem tanulok.

Szentesen, 1896. április 23.

Tisztelettel

id. Temesváry Antal.

Erre a visszaszívásra nekünk csak egyetlen egy megjegyzésünk van, s ez az: hogy ha Temesváry ur a szóbanforgó sértő kifejezéseket sem a mostani, sem a jövődó tisztikarra nem érte, akkor a kérdéses mondas nem egyéb, mint közönséges szószátyárság.

Temesváry Antal hirhedt főmedvényében eldicsekszik azzal, hogy ő fejté 48 évvel ezelőtt a szabadságharcz sok csatájában meghurcolta.

Erre a hatásra számított hivatkozásra figyelemzetek bennünket, hogy Temesváry ur tulajdonképpen nem is volt honvéd, csak jámbor nemzetőr az is csak addig, míg a lepény külsűt; a „Szózat”-ában emlegetett véres csatáknak pedig csak híret hallotta, mint katona a kávéban.

Hát mi ezen ellenkező állítás daczára is megengedjük el hisszük, hogy Temesváry Antal tényleg tujja volt a dicőz hanvédhadseregnek, mert másként az öreg honvédek nem választották volna meg elnöküknek. De ha honvéd volt, annál sajnálatosabb, hogy Kossuth Lajos katonájából Bánfalvi Lajos katonája lett.

figyelemzetnem önt az örvényre, melybe fut. Édes Tivadar! Ugy-e nem haragszik, hogy ez egyszer így bizalmasan szólítom.

— Köszönöm.

— Lásza, én a mélyebb ösztönök lánya vagyok. Tudom, hogy ön ma szeret, de megbánja később s ez már akkor végzetes leend, mert az ön szabadsága esetleg egy egész család szerencsétlenségébe kerül. Ön azt mondja, hogy a huszadik évében van, lásza ez olyan, mint mikor egy fejlett leány 14-ik évébe lép, forró vérrrel, fiatal bohókás lélekkel, melyet a meleg képződés szellője hajt. Űz. Nincs komoly megállapodás, nincs rendszer a fölfogásban, az itélőképesség, mint a vitorla nélkül tengerre dobott hajó, szélől dóbálva, biztos irány nélkül cél-talanul mozog. — Mi ez? Egy kiforratlan élet, melynek nem szabad a komoly megfontolást igénylő öncelekvés terére lépni.

— Ön most oly okos, ki volt mestere, szabad-e kéedenem?

— Igen, itt volt a sógora, ki elmondott mindent. — Sőt tudja mit? Megmondjam, mit tett ez az ember?

Némán néztem e szép lányra, ki kipirult arczal igyekezett engem meggyőzni, mikor bennem a tisztelettel vegyes felháborodás érzete hullámozott. Nem kérdeztem tőle, hogy mit tett az uhánus. De ő folytatta: hát ez az ember megkérte kezem.

— S ön hozzá megy, ugy-e?

— Csalódik Tivadar. S nekem fáj ez a kérdés.

— Miért fáj? — kérdém — hát csak önmek van joga engem kizozni, lelkemet megtépni s fiataltságom szent lelkesedését a megdondolatlan léhaság, döröség pecsétje alá ütni?

Hogy a mai krónikát Temesváry Antallal tejezzük be, jelentjük, hogy a nevezett ur az I-ső 48 as kör választmányához beadványt intézett, melyben tudatja, hogy a választmányi tagságról lemond, és a körből kilép. A kör választmánya azonban a fennforgó körülmények között a kilépésről szóló nyilatkozatot akceptálhatónak nem találta, hanem Temesváry Antalt — egyhangulag hozott határozattal — a körből kizárta.

Országgyűlés.

A képviselőház keddi ülése kiemelkedő mozganatát fogja képezni a magyar parlamentárizmusnak örök időkön át és jövődó nemzedékek kegyellettjesen fognak róla megemlékezni, mint egy kiváló fontosságú, történelmi jelentőségű eseményről.

Ugyanis ezen az ülésen fogadták el egyhangulag ama javaslatot, melylyel a honalapítás ezrdik évfordulója törvénybe iktattatik. És e magasztos eseménynek megfelelően ünnepi hangulat uralkodott a Házban, mely kifejezést nyert a nagy számban megjelent képviselők, és a karzatokat ellepő előkelő közönség külső megjelenésében és főként azonban ama főlemelő egyhanguságban, melylyel a javaslatot minden vita nélkül fogadták el.

A milyen páratlanul áll ezen ülésnek tárgya a föld összes népeinek történelmében, épp oly felejtethetlen marad annak lefolyása mind azokra nézve, kik jelen voltak.

Röviddel 11 óra után lépett Szilágyi Dezső az elnök emelvényre és megnyitotta az ülést.

A Ház egyhangulag fogadta el a javaslatot mely az első ezredévet örök idők emlékeztetere törvénybe iktatta.

Az ülést végén pedig, mikor az elnök azt az egyhanguságot konstataálta és abból azt a következtetést vonta, hogy a magyar nemzet meg fogja találni a jövő irányára nézve is az együttes, erős, akaratot és a közös törekvés módjait a nagy nemzeti célok felé, melyekre az elfogadott törvényjavaslat rámutat; akkor mint egy ember állott fel az egész képviselőház és mint egy szívből és lélekből fakadt a fohász: „Eljen a haza! Eljen a király!”

Szerdán volt harmadszori olvasása a millenniumi törvénynek a mit nyomon követett a hétfői ülésen elfogadott vicinális törvényjavaslatok harmadszori olvasása is. Ez után került a sor a millennium alkalmából alkotandó művek költségeinek fedezéséről szóló törvényjavaslata, a melyet Hege-dűs Sándor előadó röviden ismertetett és előadásra ajánlott.

Az előadói ismertetés után felállott Ugron Gábor és minden kerületés nélkül nyíltan és egyenesen felvetette a kérdést: miért nem jelenik meg ő felsége a király a junius 8-iki ünnepségen az országgyűlésen? Miért nem hozta ezt javaslatba a kormányelnök a király előtt, a ki valahányszor a

— Jól van, mondá, elismerem, hogy ön gavallér, czéljában öntudatos és nemes. De most már azt kérdezem öntől, hogy szabad-e nekem és okosság-e, hogy elszakítsam családjától, melynek ön ssemefénye Nem azt parancsolja-e nekem lekem minden nemesebb porczikája, hogy önt lebeszéljem oly irányról, melynek vége önnek muló gyönyört és örömet ad, de tartós és állandó boldogságot soha!

Boriska! Mért filozofál ön? Hát azt hiszi, hogy az igazi szerelem, mely önként lobban fel és lángjával leéget utjában minden akadályt, talán számol összevet és kivon s aztán jut eredményre? Nem. Olyan ez, mint egy meleg napsugár, mely fényét, melegét, éltető erejét odaadja, a hol legelőször megütöközik és tartósan fogva van. Ön megfogott engem; szépsége, búbája lekötötte lelkemnek minden szálát és nem bogyozza azt ki soha semmi erő és semmi hatalom. De ne is tegye. Átkom szálljon arra, ki ezt megkísérlelé. Oh hisz nincs nagyobb boldogság, mint rajogni egy kedves ideálért, keblünkben hordani képét, édes sejtellemmel festem álmát, rajzolni vágyait s képzelt; hogy mi elég jók vagyunk megvalósítani ez álmokat és erősek kielégíteni e vágyakat. Szerelem, te örök isteni forrás, te vagy léyemnek minden ideálja, te adsz erőt ha imadkozom, te lelkesítesz, ha harcra kelnek lelkemnek nemesebb indulatai a haza, a szabadság és az emberi jogok nevében. S te biztatsz most, hogy csüggedés nélkül menjek háboruba, mikor te szép lány itt állsz előttem s én imába foglalt sejtellemmel élek és virrasztok boldog öntudatban, hogy az emberek bármit cselekedjenek is: enyém leszesz.

(Folytatása következik.)

nemzet jogos és méltányos kívánalmairól és óhajairól értesült, mindenkor készségesen sietett azokat teljesíteni? Így tett Andrassy Gyula gróf a nálánál a koronázási ajándékkal, így tett a véderő törvényével. Hogy éppen most miért nem szerzi meg az ezredéves létét ünneplő néptől alkotmányos képviselőt, hogy az örömet, hogy közte személyesen megjeljenek, arra igen egyszerű a válasz: mert Bánffy Dezso nem Andrassy Gyula gróf, mert a mai magyar kormányelnökben nincs sem elég akarat, sem elég bátorság a koronás királyi magyar népe jogos kívánatairól informálni. A baloldali kitörő helyeslése igazolta, hogy nagy igazság mondott ezzel Ugron, s ez a zajos helyeslés csak fokozódott akkor, mikor a millenniumi művek szegényes voltáról beszélt.

Bánffy miniszterelnök bizálsában megint előhozakodott a millenniumi bizálsággal s ismert szenvedő mondat szerkezetiben fejezte ki abbéli meggyőződését, hogy úgy az alkotmány művek, mint az ünnepek teljesen egy színvonalon állanak a magyar nemzet méltóságával és önértével. Azt a részvételt pedig a melyely a korona és az udvar a millenniumi ünnepekben az ünneplő nemzettel osztozik, nemcsak elégségesnek, de éppenséggel példátlanak mondották. A nemzet többsége — mint Bánffy a pártját nevezte — hűségesen osztozott ebben a briliáns felfogásban.

Hegedűs előadó rövid felszólalása után Wlascica Gyula kultuszminiszter állott fel szólásra és a törvényjavaslatnak a szepmüvészeti muzeumra vonatkozó részével foglalkozott bővebben és ezzel kapcsolatban kiterjeszkedett a Pulszky-botrányra is, kifejezve, hogy a konstátált hiány 56 ezer és néhány száz forint, a mit azonban Pulszky Ágost a miniszterelnöknek fedezett le deponált.

A Ház ezután úgy ezt a törvényjavaslatot általánosságban és részleteiben elfogadta, valamint egyhangulag tudomásul vette a gazdasági bizálság jelentését, a képviselőház hivatalnokainak és szolgálóinak drágasági potléka tárgyában.

Ezzel az ülés véget ért.

Helyi és vegyes hírek.

— **Sima Ferencz** orsz. képviselő László tiának betegsége miatt — aki a kaposvári főgimnázium növendéke — szerdán Kaposvárra utazott, s valószínűleg pénteken este vagy szombaton érkezik haza. Ez az oka annak, hogy Temesváry Antal Szózatára vonatkozó választát nem írhatta meg.

— **Pártgyűlés.** A szentesi függetlenségi és 48-as párt vasárnap délután 3 órakor az I-50 48-as kör helyiségében pártgyűlést tart, melyre a párt összes tagjai — tekintet nélkül arra, hogy tagok-e egyzersmind a körben is — meghívottak. Minthogy ezen nagy gyűlésnek legfőbb tárgyát a párt kebelében fölmerült áruállással és a párt ellen intézett támadással szemben való állásfoglalás képezi, előre figyelmeztetjük és felkérjük elvtársainkat, hogy a gyűlésen minél nagyobb számban megjelenjen sziveskedjenek.

— **Temesváry Antalt** az I-50 48-as kör választmányára f. hó 23-án tartott ülésében hozott egyhangú határozatával a körből kizárta. Ez ügygel különben „Tisztújítási krónika” című mai közleményünkben is foglalkozunk.

— **Tankerületi főigazgatói látogatás.** Csarhalmi Károly kanonok h. tankerületi főigazgató párnap óta Szentesen időzik, hogy megvizsgálja a helybeli főgimnáziumot. A vizsgálat már két nap óta tart, s valószínűleg még pár napot igénybe fog venni.

— **Városi tisztújítás.** Tudvalevőleg a városnál betöltendő tisztállásokra kiírt pályázat határideje holnap — szombaton — jár le; maga a tisztújítás pedig — mint értesülünk — május hó 7-én megy végbe.

— **Családi munkakiállítás.** öv. Hankisz Károlyné urholgy a mint néhány év előtt tette, az idén is egybe állítja gazdag gyűjteményét a szebb-nélsebb családi kézimunkáknak, melyeknek oly elismert bókész pátromusa és faradhatlan művelője. Termében van a kiállítás berendezése, gyönyörködtetésére a szép és értékes iránt érzékelő bíró közönségnek. A kiállítás vasárnap délelőtt 10 órakor nyílik meg s nyitva marad az nap, hétfőn és kedden délelőtt és délután. Több értékes munkadarabot a látogató közönségnek tart — emléklül. A kiállítás perselye önkéntes adományokat fogad az evang. nőegylet czéljaira! — Az képezi — úgy tudjuk — a belépti díjat.

— **Kiállítási tárgyak.** A millenniumi kiállításra készült, de a múlt héten tartott előkiállításban nem mutatott tárgyak közül, mint kiválóan

sikerült munkákra felhívjuk a közönség figyelmét. Vida Szűcs Dániel helybeli bogárnar iparos kocsjaira. Ezen tárgyak között egy fűdeles és ruganyos fe-ton és egy könnyű igás kocsi Kolber Ferencz kártyos III. t. 167 számú házánál; egy kivágott oldalú könnyű natur kocsi pedig Kohlman Antal nyerges és kártyos I. tized 493 számú lakásán van közszemlére kitéve, s az érdeklődők által ma — pénteken — délután 5 óráig tekinthető meg, mivel azokat már szombaton elszállítják az országos kiállításra.

— **Bezárt iskola.** A szentesi izr. elemi népiskolát a növendékek között kitört kanyaró járvány miatt a hatóság 14 napra bezárta.

— **Állatjárvány a szomszédban.** A rendőrkapitánysághoz érkezett hivatalos értesítés szerint Csépa községben és Mezőtúr városban kitört állat betegség miatt a jószágfelhajtás ezen helyekre hatóságilag tiltott.

— **Községi tisztújítás Dorozsmán.** A napokban ment végbe Dorozsmán a községi tisztújítás, s mint örömmel értesülünk a tisztúrk ezutal is pártunk tagjaiból alakult meg. Mindössze a nyilvántartói állásra nézve merült fel az a panaszhogy a tisztújító széken elnököl főszolgabíró be sem várva a választók nyilatkozatát, az egyik jelöltet a felhangzó tiltakozás dacára megválasztottának jelentette ki; Ezen eljárat ellen a választók nagyrésze felebbezzel él, sőt — mint halljuk — felfogják kérni a kerület országgyűlési képviselőjét, hogy a sérelmes ügyet interpelláció alakjában vigye a parlament elé.

— **Parlamentari affér.** A képviselőház folyószólán kedden ismét egyike támadt azoknak az afféreknek, amelyek szinte szokasosakká lettek már abban az idegrontó levegőben. Az eset a következőkben foglalható össze: Bernath Béla nemzeti párti képviselő az ülés előtt megszólította báró Fehérvári Géza honvédelmi minisztert s kezében tartva egy akta-számot, azt a kérészt intézte a miniszterhez, hogy intézze el végre azt az ügyet, amelyre az illető aktaszám vonatkozik. Báró Fehérvári erre állítólag gyonyosan azt felelte:

— Tessék Kacsics miniszter urhoz fordulni, az a ti emberetek!

Azzal betért a miniszteri szobába, ahová Bernath Béla követte; de a miniszter ismételte előbbi szavait magára hagyva Bernath Bélát a szobában. B. r. nath Béla erre Horváth Gyula és Melcer Géza képviselőket megbizta, hogy kérjenek a rajta ejtett sértésért a minisztertől elégetéit. A két képviselő bement a szobába s felvilágosítást kért báró Fehérvárytól, aki kijelentette, hogy ő Bernath Bélát magánszemélyében sérteni nem akarta, mint miniszter mindenkinek készségesen rendelkezésére áll, de nemzeti párti képviselőnek nem hajlandó szivességet tenni és pedig azért, mert eltörték a Kacsics-fele támadásokat és szolidaritást vállaltak velük. — Horváth Gyula és Melcer Géza azután visszatértek Bernath Bélahoz, aki az ülés után tanácskozott velők és Bolgár Ferencz képviselővel a további teendők felől.

— **120 ezer forintos utalványhamisítás.** A hetfői lapok megemlékeznek arról, hogy Sopronban eloltgalt egy Barca nevű embert, a ki egy utalvány alapján, melyen a belügyminiszter neve hamisítva volt, 120 ezer forintot akart fölvenni a nezsideri adóhivatalból. Erről a dolgról a következőket írják:

A fővárosi államrendőrség a múlt hét végén bizalmas uton arról értesült, hogy Barca Viktor halmban születésű 44 éves magyar hivatalnok, a ki csalásért már hét és fél évig ült feyházban, nagyobb csalásra készül. Ekkor a rendőrség Barczát a legnagyobb titokban rendőri felügyelet alá helyezte. E hó 19-en Barca Nezsiderre utazott, a detektívek pedig utána. Barca elment a nezsideri adóhivatalba s ott dr. Halász Jenő belügyminiszteri titkárnak adva ki magát, fölhatalmazást mutatott Perczel belügyminiszterrel 120 ezer forint fölvetelésre s kérdésősködött, hogy már megérkezett-e Budapestról az utalvány. Különben — úgy mond — holnapra megkapja az eredeti okmányokat, melyekkel igazolhatja magát. Másnap csakugyan meg is érkezett az adóhivatalhoz a fővárosbeli belügyminiszteri borítékban Perczel miniszter aláírásával egy utalvány s majdnem ugyanazon időben egy távirat Hetényi ellenőrhöz, melyben Borosnyai miniszteri titkárnacsos személyes ügyben magához rendeli. Ekkor előálltak a hivatalban elbujtatott detektívek, a kik a híres firmát eloltgált s a fővárosba vitték. Ott aztán a vizsgálat során kitűnt, hogy Barca hamisította a 120 ezer forintos utalványt s azon a belügyminiszter aláírását, s hogy ő adatta föl Hetényi ellenőrhöz is a táviratot.

— **Elégett keményseprő.** Bécsben pénteken egy keményseprőseged h. vátasa teljesítése közben rettenetes balált leit. A híres Tivoli vendéglő keményseprő tisztogatta Lamprecht József keményseprő,

de mikor feltűnően hosszú idő múltán sem jelentkezett, aggodóni kezdte érte. Főnöke utána ment, de a keményből iszonyú penetráns szag tört elő, úgy hogy nem lehetett felhatalni. Áttörték a falat és a szerencsétlen legényt szénén egve húzták elő. Miután előzetesen megvizsgálták a keményt és úgy találták, hogy vesélyt nincs, a szerencsétlen esetet nem képesek másféleképpen megmagyarázni, minthogy egy szikra meggyújtotta a felgyűlemlett kormot és Lamprecht nem volt képes menekülni. A szegény mesterlegény csak a napokban ment hazájából Bécsbe és aznap állott szolgálatba.

— **Babó Emil a külföldön.** A Bécsben tartózkodó Babó Emil egyik szegedi ismerőséhez levelet írt, a melyben a jövődre vonatkozó terveiről emlékezik meg. Azt írja többek között, hogy egy régi barátjával igazoltatja magát, de ha ez nem sikerül akkor többé soha sem tér vissza Magyarországra. Visszavonul ismeretlenül a külföldön s reménye szerint ott majd nyugodtan élhet. Jelenleg Bécsben ügyeinek rendezésével foglalkozik s míg ez tart — írja leveleiben — nem mozdul el onnan.

— **Elmebeteg postamester.** Pápes József csolnoki postamesteren a napokban oly vehemens őrlési rohamok törték ki hogy csak hat erős ember segítségével sikerült a dühöngő, marcialis erejű szerencsétlent, a ki az 1866-iki Klapka-légió-nak is tagja volt, nagynehezen megkötözni s az esztergomi közkórházba szállítani. Innent mint levelezőnk írja, azzal a kijelentéssel, hogy „nincs hely” elutasították. A szerencsétlen ember hozzátartozói erre nem lévén elkészülve, a súlyos és veszedelmes állapotú embert újból visszaszállították a községbe, honnát aztán a fővárosba vitték.

— **Megőrült rezervista.** Kellemetlen éjjeli katandjok volt, mint Prágából írják, a közel eső Pockba hadgyakorlatra bevonott rezervistáknak. Az alvó rezervistákat éjszakai álmuoköl egyszerre csak ez a kiáltás zavarta fel:

— Keljetekek fel, rablók törték be!

A katonák ijedten ugráltak fel s akik fekvő maradtak, azoknak is csakhamar ott kellett hagyaniok fekhelyüket mert egyik rezervista társuk Jilek akadémiai festő, ágyról ágyra szaladt, lerángatta társairól a takarókat, folyton azt kiabálva:

— A takarók meg vannak mérgezve! Keljetekek fel!

Az őrlt festőt csak nagy nehezen sikerült a katonáknak legyűrni. A szerencsétlen embert a prágai elmeagyógyító intézetbe szállították.

— **A századvégi köldös.** A Szegedi Napló írja: Kedves vendége volt hétfőn déiben egy szegedi uri családnak: Cs. Gyulaéknak. A vendég váratlanul jött, bejelentő vizitkártya gyanánt piszkos kezét nyújtotta be az ajtónyíláson. Űdvözletül beszólván erős hangon: Ein armer Reisender, in Gottes Namen. Na, szegény vándor, ha az isten nevében jössz — épen jókor jössz (ebéd ideje volt — gondolta a szives vendégelőt gazda és nyájasan kiszólt az isten küldöttjének, hogy kerüljön jobbjebb. Belépett szerényen Rolke József, német vándorló legény csufos, lerongyolódott gonyában, éles villogó szemekkel; jó napot kívánt, ami elég udvariasság volt tőle, alamizsnát kért. Legyen hát jó napja az istenadánknak, — mondta a gazda — (tálaljatok fel neki. A vendéget az asztalhoz ültették. Nem igen kellett ismételve kínálni a székét. Odaugrott, mint éhes kutya és ledlt. A család már az ebéd végén volt. Bocsanatot kért a szeretelmételő vendégelőt, hogy visszavonul, de csak tessék nyugodtan elfogyasztani a — fogásokat. Intett megnyugtatóan: hogy! Meglesz, meglesz, csak lássuk A menü a következő volt: Leves, marhabús paradicsomszószsal, báránypescsenye salátával, lekváros kúfi, egy pohár bor. Rendre és jó nagy adagokban felhordták a csavargó urnák a fogásokat. A pecsenyéből dupla porciót kért. Van-e még? kiállított rá a szolgálóra. Az kiszaladt és hozott még egy két darabot. Közben a ház ur, miután látta hogy vendége jól érzi magát és el lesz látva a kívánat szerint eltávozott hazulról. Csak a nők maradtak otthon a vendég kiszolgálására. A menü végén még egy hatost is adtak aztán a vendégnek utra valóul, hogy most már isten hírével. De Rolke József ural, mint vendéggel, nem olyan könnyen lehet végezni. Felpattant: Mit? Vége. Mehetek. Hát a kávé? A házvezetőnő megijedt. Kérem urasága, kávé magunk se szoktunk inni. A kedves ur az asztalra ütött az öklével: Mi közöm nekem ahhoz, maguk mit szoktat. En szoktam, punktum. Kávé hozzon. S mert nem adtak neki kávé, megakarta venni az asszonyokat. Fenyegelőzött hogy ő kávé szokott inni, kávé neki, különben baj lesz és kiment a konyhába kitorászott felforgatott mindent a tűzhelyen. Aztán rátámadt újra az asszonyokra és verekedésre kerül a sor, ha a segélykiáltásra a házban lakó férfiak elő nem rohanának. Ezek aztán a szemtelen vendéget a rendőrnök adták át. Még akkor is kiabált: Impertinencz, ez a híres magyar vendégszeretet, kávé se adnak az embernek. Koczor kapányi előtt egy kicsit össze-huzta a nyakát és így mentegelőzött: Kérem, én nagyon szeretem a kávé, inkább nem adtak volna semmit. Ilyen ebéd után muszáj kávé inni A kapitány lecsukta a német vendéget.

